

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: V. H. N.,
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2022, č. j. KRPA-98473-11/ČJ-2022-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce namítá, že je přesvědčen o nedůvodnosti a nadbytečnosti jeho zajištění, rozhodnutí o něm nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí. Jak bylo opakovaně judikováno, jedná se v případě zajištění o výjimečný institut zasahující do práva na osobní svobodu. Toto právo je zaručeno dle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je součástí nedotknutelnosti člověka garantované dle čl. 7 odst. 1 Listiny. Vždy je nutné zkoumat, zda by stejného účelu nebylo možno dosáhnout jinými prostředky. Žalobce má za to, že v jeho případě nelze bez dalšího dovozovat, že by uložení mírnějších opatření neplnilo svůj účel. Žalovaný možnost uložení mírnějších opatření zkoumal nedostatečně. Žalobce je v situaci, kdy na území v minulosti dlouhodobě legálně pobýval a vytvořil si zde rozsáhlé zázemí. Především však nevěděl o tom, že má již uloženo správní vyhoštění, kdy rozhodnutí je vykonatelné. Rozhodnutí mu bylo doručováno skrze dřívějšího zmocněnce, který výsledek řízení o odvolání žalobci nesdělil, následně bylo doručováno skrze opatrovníka. Je povinností správního orgánu posoudit případ dostatečně individualizovaně a výslovně uvést, proč je v dané věci zajištění nezbytné. Kromě proporcionality je třeba v řízení o zajištění také zkoumat, zda je vůbec potenciálně možná realizace správního vyhoštění. V této souvislosti je nezbytné, aby správní orgán důkladně zkoumal oprávněnost záznamu v informačním systému smluvních států. Žalobce v době pořizování protokolu o podání vysvětlení nebyl dostatečně dotazován na možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Byl dotázán pouze na možnost finanční záruky. V rozhodnutí správní orgán opomněl zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pro absenci jakékoli úvahy ohledně tohoto opatření je třeba rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce uvedl adresu pobytu, kde se zdržuje. Sice nevycestoval ve stanovené době, avšak to bylo z důvodu, že o této povinnosti nevěděl. Správní orgán sice uvádí, že uložení zvláštních opatření nepovažuje ve věci žalobce za dostačující, avšak žalobce nesouhlasí s argumentací, že by úmyslně mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí se odvolal, avšak později ztratil kontakt s původním zmocněncem. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání mu bylo doručeno skrze opatrovníka, o výsledku řízení proto nevěděl. Jsou zde dle žalobce důvodné pochybnosti o zákonnosti a správnosti doručení konečného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a o tom, zda toto rozhodnutí již nabylo právní moci a vykonatelnosti. Žalobce se domníval, že o odvolání dříve rozhodnuto nebylo, o právní moci nebyl informován. Je tak z jeho strany vyloučen úmysl rozhodnutí mařit.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny. Žalobci byla rozhodnutím Policie ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy ze dne 19. 7. 2021, č. j. KRPA-247286/ČJ-2019-000022, uložena povinnost vycestovat z území členských států EU a současně byl zařazen v evidenci nežádoucích osob s platností od 3. 8. 2021 do 3. 9. 2023. Žalobce však nevycestoval a nadále pobýval v ČR. Žalovaný je přesvědčen, že byly naplněny i další podmínky. Zkoumal dostatečně individuální okolnosti případu, jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil. Žalovaný má za to, že jasně vysvětlil, z jakého důvodu v případě žalobce nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. V případě žalobce podle žalovaného nepostačuje uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť žalobce na území nemá hlášené bydliště ani adresu trvalého pobytu. Nemá ani prostředky na složení finanční záruky a nezná osobu, která by prostředky za tímto účelem mohla složit. Dl žalovaného naopak žalobce chce na území ČR zůstat co nejdéle z důvodu finanční tísně. Nerespektoval právní předpisy a uložené

povinnosti. Po zhodnocení pobytové historie dospěl správní orgán k tomu, že existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude změřen. Co se týče námitky ohledně údajně nevědomosti ohledně výsledku řízení, poukázal žalovaný na to, že příslušného zmocněnce si žalobce zvolil z vlastní vůle, přičemž práva a povinnosti z tohoto zastoupení vznikají přímo žalobci. Žalobce při podání vysvětlení sdělil, že s právníkem není v kontaktu a že se odstěhoval do Jižních Čech, kde je ubytován bez nájemní smlouvy a stal se pro správní orgán nekontaktním. Proto mu bylo rozhodnutí doručeno skrze ustanoveného opatrovníka.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 27. 3. 2022 bylo téhož dne dopravní hlídkou zjištěno, že žalobce byl vyhoštěn a má platný zákaz pobytu na území ČR od 3. 9. 2021 do 4. 9. 2023.
6. Součástí správního spisu je dále mj. rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 1. 9. 2016, č. j. KRPA-248689-35/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.
7. Rovněž je součástí správního spisu rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 7. 2021, č. j. KRPA-247286-39/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Byla mu stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 8. 2021.
8. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že do ČR poprvé přicestoval v roce 2008. Od té doby zde pobýval stále, pobyt se mu prodlužoval. Naposledy mu ale prodloužen nebyl, proti tomu proto podal odvolání a žalobu. Bylo mu také uloženo vyhoštění na dva roky, proti tomuto rozhodnutí se odvolal a dostal potvrzení o odvolání, s právníkem ale není již v kontaktu. Asi před rokem se přestěhoval do Jižních Čech. Bydlí v obci Blatná u známého bez smlouvy, adresu nikam nehlásil. Je si vědom toho, že měl vycestovat, pobývá v ČR neoprávněně a dopustil se jednání, které má znaky trestného činu. Cestovní pas ztratil před pár dny v Plzni. Ztrátu nikam nehlásil, neměl na to peníze ani čas. Neměl v plánu se vracet do vlasti, chtěl by zde zůstat. Dělá zde různé brigády pro krajany, v Praze byl nakupovat zboží. O azyl nikdy nežádal. Finanční prostředky nemá. V ČR ani EU nemá povolen pobyt ani zde nemá žádné vazby. Je rozvedený, má jednoho syna, který žije ve Vietnamu. Nepáchal žádnou trestnou činnost. Pouze v roce 2012 byl omylem obviněn, protože jej omylem chytili v pěstírně marihuany, byl zproštěn obžaloby. Ve vycestování mu nic nebrání. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky ani jej za ně nikdo nemůže složit. Trvalý pobyt má ve Vietnamu, v ČR nemá nájemní smlouvu. Není mu známa žádná překážka vycestování. Vietnam je pro něj bezpečná země.
9. Z evidence vyplývá, že žalobce byl dne 9. 5. 2022 propuštěn ze ZZC. Dále je v rámci řízení Dublin uvedeno, že dne 13. 6. 2022 žalobce uprchl.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
13. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*.
14. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí*.
15. Stěžejní námitka žalobce je, že se domnívá, že se v případě zajištění jedná o výjimečný institut, k jehož uložení lze přistoupit pouze tehdy, není-li možné užití mírnějších opatření. V této souvislosti namítá nedostatečné posouzení možnosti uložení mírnějších opatření žalovaným, který především adekvátně nezohlednil, že se žalobce nedozvěděl o výsledku řízení o správním vyhoštění, tj. nevěděl o povinnosti vycestovat.
16. K této námitce soud uvádí, že s žalobcem se lze ztotožnit potud, pokud uvádí, že zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotyčného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotyčnému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců.
17. Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 ze dne 28. 2. 2017).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. Soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření a rozhodl o žalobcově zajištění.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce se dopustil jednání, které zakládá zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění za účelem výkonu správního vyhoštění. Žalobce si byl podle žalovaného vědom rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy přestože se proti tomuto rozhodnutí odvolal a zvolil si zástupce, se měl o stav řízení zajímat. Namísto toho se nastěhoval na novou adresu a stal se pro správní orgán nekontaktní. Rozhodnutí o správním vyhoštění mu tak bylo v rámci nového projednání doručeno skrze ustanoveného opatrovníka. V předmětném rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost vycestovat z území členských států EU a byl zařazen do evidence ENO s platností od 3. 8. 2021 do 3. 9. 2023. Žalobce však nevycestoval a nadále na území ČR pobýval. Žalobce se dle názoru žalovaného snaží zůstat na území ČR, ačkoli uvedl, že vycestuje dobrovolně a nic mu ve vycestování nebrání. Pobývá zde již od roku 2008, kdy byl i v minulosti vyhoštěn. Je zjevné, že ČR opustit nehodlá. O tom svědčí podle správního orgánu rovněž žalobcem sdělená ztráta pasu, kterou však nikde nehlásil. Žalobce opakovaně porušil právní předpisy ČR, rozhodnutí o vyhoštění ze dne 19. 7. 2021. Také na území ČR nelegálně pracuje, pobývá bez platného cestovního pasu a nemá sjednáno zdravotní pojištění. Podmínka § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je naplněna tím, že žalobce nevycestoval, přestože potvrdil, že mu bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění.
20. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce mohl splnit povinnosti tam uvedené. Na území ČR nemá žalobce žádný povolený pobyt. Nemá ani žádnou nahlášenou adresu. Uvedl pouze adresu, kde se zdržuje. Nemá zde žádné vazby ani majetek. Ví o skutečnosti, že na území ČR pobývá neoprávněně. Potřebuje zde zůstat co nejdéle z finančních důvodů. Neměl snahu vycestovat z ČR.
21. K písm. b) daného ustanovení správní orgán uvedl, že ani tato možnost není použitelná, jelikož žalobce uvedl, že nedisponuje žádnými finančními prostředky. Rovněž se na území ČR nenachází ani osoba, která by mohla finanční prostředky za žalobce složit.
22. Dle žalovaného není možné uložit ani opatření podle písm. c) ustanovení, neboť žalobce neskýtá záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii, nectí zákony ČR. Taktéž není možné použít opatření uvedené po písm. d) daného ustanovení, neboť žalobci byla již jednou stanovena lhůta k vycestování, avšak nevycestoval. Setrval na území ČR, čímž vycestování zmařil.
23. Co se týče žalobní námitky, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl nic ohledně možnosti uložení zvláštního opatření podle §123b odst. 1 písm. c) zákona, kdy z tohoto důvodu má být rozhodnutí podle žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné, soud uvádí, že tato námitka je zcela nedůvodná, neboť z výše uvedeného je zjevné, že se žalovaný možností uložení tohoto opatření zaobíral. Své úvahy dostatečným způsobem odůvodnil.
24. Především je pak třeba uvést, že je nedůvodná námitka, že mělo být žalobci uloženo některé z mírnějších opatření namísto zajištění, jako celek. Žalobce byl zajištěn z důvodu, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce v souvislosti se svým nevycestováním namítl, že si nebyl vědom pravomocného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. K tomu soud uvádí následující.

25. Rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož zákonnost a správnost doručení, resp. právní moc, žalobce rozporuje, je rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 7. 2021, č. j. KRPA-247286-39/ČJ-2019-000022-SV, které je součástí správního spisu.
26. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. plyne, že v předmětném řízení se žalobce dne 3. 7. 2019 dostavil ke správnímu orgánu řešit svůj pobyt. Z rozhodnutí dále plyne, že dne 21. 10. 2020 bylo správnímu orgánu prostřednictvím datové schránky doručeno oznámení o ukončení zastupování žalobce právním zástupcem Mgr. Petrem Václavkem. Dne 11. 1. 2021 bylo žalobci odesláno předvolání za účelem provedení úkonu podání vysvětlení. Písemnost se nepodařilo doručit. Následně byla zjištěna další možná adresa žalobce, na kterou mu byla písemnost dne 23. 2. 2021 zaslána opětovně. Opět neúspěšně. Z tohoto důvodu byla dne 23. 4. 2021 zaslána žádost o provedení pobytové kontroly na zjištěné adrese pobytu, kdy k tomuto bylo dne 2. 6. 2021 sděleno, že se žalobce na této adrese již nenachází. Dne 7. 6. 2021 byl proto žalobci ustanoven opatrovník. Opatrovníkovi byla rovněž doručena výzva k vyjádření k podkladům rozhodnutí, této možnosti nebylo využito. Ve spise je založena doručka z datové schránky, která dokládá doručení rozhodnutí o správním vyhoštění opatrovníkovi dne 23. 7. 2021. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 8. 2021.
27. Žalobce při podání vysvětlení i v žalobě nerozporoval doručení rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 7. 2021. Naopak výslovně uvedl, že mu bylo uloženo vyhoštění na dva roky a je přesvědčen o tom, že bylo ve věci podáno odvolání, o jehož podání má mít i potvrzení. Odvolání však měl podat jeho dřívější právní zástupce, se kterým žalobce není nadále v kontaktu. Dané tedy odpovídá situaci popsané v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že došlo k ukončení právního zastupování žalobce.
28. Příslušné rozhodnutí o správním vyhoštění bylo datovou schránkou doručeno opatrovníkovi dne 23. 7. 2021, načež nabylo dne 3. 8. 2021 právní moci, je zřejmé, že domněnka žalobce o tom, že právní zástupce ve věci podal odvolání, je nesprávná, neboť lhůta pro jeho podání naopak uplynula.
29. Soud však ve vztahu k naplnění skutkové podstaty dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nepovažuje za rozhodné, zda bylo či nebylo podáno ve věci správního vyhoštění podáno odvolání, nýbrž skutečnost, že žalobce si musel být v každém případě vědom toho, že řízení o správním vyhoštění s ním bylo vedeno, je-li přesvědčen, že bylo dokonce proti rozhodnutí o něm podáváno odvolání a zvolil-li si tehdy právního zástupce. Nemůže být tedy sporu o tom, že žalobce musel vědět o uložené povinnosti vycestovat.
30. Tvrzená nevědomost žalobce o výsledku řízení je důsledkem jeho následné pasivity, kdy se o další průběh řízení o správním vyhoštění, o jehož průběhu věděl, dostatečně nezajímal. Lze souhlasit s žalovaným v tom, že pokud si žalobce zvolil v řízení zástupce, vznikaly práva a povinnosti ze zastoupení přímo žalobci. Bylo na žalobci, aby se o stav svého řízení zajímal blíže i po vydání rozhodnutí, aby si skutečně ověřil podání odvolání. Pokud se žalobce spokojil s „potvrzením“ ze strany právního zástupce, pak důsledky takového případu jdou za žalobcem. Ať již bylo zastupování žalobce ukončeno z jakéhokoli důvodu, musel si být žalobce tohoto ukončení vědom, jestliže uvádí, že již od podání odvolání nebyl s právním zástupcem v kontaktu. I pokud by se však případně žalobce domníval, že přes ztrátu kontaktu se zástupcem, je jím nadále zastupován, bylo opět na něm, aby si průběžně kontroloval stav řízení. O řízení se měl zajímat minimálně natolik, aby se

seznámil s jeho výsledkem. Za tímto účelem se například mohl přímo obrátit na správní orgán, který by mu potřebné informace nepochybně sdělil. Žalobce se dle svých sdělení na území ČR nachází již od roku 2008, tedy dostatečnou dobu na to, aby byl nepochybně bez problémů schopen vyhledat správní orgán a bez problémů s ním komunikovat ohledně vyřízení pobytových záležitostí. Ostatně řízení o správním vyhoštění bylo v roce 2019 zahájeno právě tak, že se žalobce ke správnímu orgánu sám dostavil svůj pobyt řešit. Žalobce byl naproti tomu ve věci zcela pasivní a po přerušení kontaktu s právním zástupcem se odstěhoval na novou adresu, čímž ztratil kontakt i se správním orgánem, který sice zjistil možnou novou žalobcovu pobytovou adresu, avšak, jak plyne z dalšího šetření správního orgánu, ani na té se žalobce nenacházel. Žalovanému proto nezbylo, než žalobci ustanovit opatrovníka a doručit mu rozhodnutí o správním vyhoštění skrze něj, kdy takový postup byl v dané situaci zcela zákonný a na místě, neboť žalobce ani nedal žalovanému možnost postupovat jiným způsobem, jestliže se stal nekontaktním. Tyto kroky žalovaný popsál a odůvodnil v rozhodnutí o správním vyhoštění.

31. Lze tedy shrnout, že žalobce si musel být v každém případě vědom toho, že s ním bylo řízení o správním vyhoštění vedeno, přičemž i kdyby si skutečně nebyl vědom výsledku řízení, způsobil tuto nevědomost výhradně sám svým přístupem, což jde k jeho tíži. V této souvislosti soud dodává, že je nedůvodná i námitka žalobce ohledně toho, že žalovaný nepřistupoval dostatečně důkladně při zjišťování informací o žalobci lustrací v informačním systému, ze kterého vyplynulo, že je žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. K tomu soud uvádí, že žalovaný naopak zcela odpovídajícím způsobem zjišťoval informace týkající se minulosti žalobce, které mohly mít význam pro řízení o zajištění. Takovými skutečnostmi nepochybně jsou zejména otázky posouzení možného dřívějšího nerespektování právních předpisů dotýčným a dodržování uložených povinností. Právě tato zjištění mohou mít vliv na to, jaké opatření bude žalovaným následně zvoleno. Není rovněž důvodu pochybovat o správnosti daných záznamů, zejména přihlédne-li se k tomu, že žalobci bylo na území ČR opakovaně uloženo správní vyhoštění.
32. Žalovaný dostatečným způsobem zhodnotil dřívější pobytovou historii žalobce a dospěl k závěru, že žalobce neskytá záruku, že z území ČR vycestuje. Žalovaný uvedl, že žalobce nemá aktuálně na území ČR žádný povolený pobyt, bydlí u známého bez smlouvy, aniž by svou adresu nahlásil. Zejména shledal žalovaný jako podstatnou skutečnost, že žalobce již v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy ČR, kdy součástí spisu je konkrétně rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2016, a následně především rozhodnutí o správním vyhoštění z 19. 7. 2021. Dané je dostačujícím podkladem pro závěr o tom, že žalobce v minulosti nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Svým dřívějším jednáním (nevycestováním) žalobce nerespektoval zdejší právní předpisy. Žalovaný zmínil také další relevantní doplňkové skutečnosti, kterými závěr o zajištění podpořil, konkrétně skutečnost, že žalobce sdělil, že na území ČR nelegálně pracuje, nemá cestovní doklad. Ten údajně před nedávnem ztratil, aniž by ztrátu hlásil, a nemá ani sjednáno zdravotní pojištění. Lze dodat, že přestože žalobce při podání vysvětlení uváděl, že v ČR nepáchal trestnou činnost, v rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2016 je mj. uvedeno, že byl žalobce dne 19. 12. 2013 rozhodnutím Obvodního soudu Praha 4 odsouzen pro úmyslný trestný čin k odnětí svobody podmíněně na 12 měsíců.
33. Není možné dostatečně důvěřovat žalobci, že by se nepokusil na území ČR i nadále zůstat, přestože uváděl, že mu ve vycestování nic nebrání. Pro správní orgán svým dřívějším jednáním o sobě vytvořil natolik nedůvěryhodný obraz, že bylo nezbytné přistoupit k jeho

zajištění. Svým jednáním rozhodně neprokazuje, že by bylo možné se spolehnout na to, že se bude nacházet v daném místě v danou dobu za účelem kontroly. Nemá zde ani žádný povolený pobyt. Jednotlivá zvláštní opatření nemohla být použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil a že by opět nevycestoval.

34. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 7. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.